Я вірші пишу
вночі в Прокураві,
я вірші пишу
в татовій хаті,
доки сидять
під стіною на лаві
мої предки
вбиті й потяті.

Доки сидять,
не зронивши ні слова,
доки сидять,
незворушні, незрушні,
моя душа,
як труна смерекова,
приймає прах,
вивільняючи душі.

А звідки той прах,
давно зітлілий?
А звідки ті душі,
давно відлетілі?
І кожна в сорочці
білій-білій,
бо найбіліша —
на мертвім тілі.